BARNA BEATRIX

A HAZÁRÓL…
2012. MÁRCIUS 15-ÉN.

A Hazáról és a hazaszeretetről írni első hallásra zavarba ejtő. Márpedig azért, mert ez egy belső, mély lelki kötődés, amiről nem szoktunk nap mint nap beszélni. Megszólalás lelkünk legmélyéről, talán e miatt is. Bizalmi kérdés. Kerülni szeretné az ember az elcsépelt közhelyeket. Mert nem illik hozzá!

A Haza-hazaszeretet kifejezés mindenekelőtt a szívünkben él és melegsége van! Ezt bizonyítja a magyar nyelv árnyaltsága is, mely sokféle szinonimát használ vele kapcsolatban. Szülőföld, Ország, Haza, Hon, Otthon, hazaszeretet, honszeretet, honszerelem…

Útban a Kossuth tér felé…(A Várból levonuló lengyel vendégek)
Fotók: Barna Beatrix újságíró, 2012. március 15-én

De mit is jelent ez a fogalom? A hely tiszteletét és szeretetét ahová születtünk. Az emberek tiszteletét és szeretetét akikkel itt élünk. Jelenti anyanyelvünket, gyökerünket. Életünk végéig tartó hűséget, ragaszkodásunkat. A sorsközösség vállalását.

Az is érdekes, ha mégis beszélünk róla, mindig ***a hiányát*** emlegetjük. Olyan, mint a vitamin, ha kellő mennyiségben van jelen szervezetünkben, senki nem emlegeti, de ha már skorbutunk van és vérzik az ínyünk, gyanakodhatunk, hogy C-vitamin hiányunk van. Ha távol élünk hazánktól s egyszer csak sajogni kezd a lelkünk, érezzük valamitől szenvedünk, az biztosan a honvágy! Aki átélte már valaha is életében igazolhatja, hogy mennyire kínzó, megbetegítő tud lenni! Vannak, akik még átmenetileg sem képesek elszakadni a szülőföldtől,- rájuk mondjuk, hogy röghöz kötöttek.

A bennünk szunnyadó, de meglévő hazaszeretetet viszont elő lehet hívni, rend szerint akkor, amikor geopolitikai, érzelmi vagy morális sérüléseket kap nemzetünk. Beindul a **védelmező** mechanizmus. Felhajtóereje igazságérzetünk, vagy annak megsértése. Ebből táplálkozik, s bomlik ki belőle a nemzeti cselekvés. Az ellenállás, a harcok, a forradalmak. Történelmünk sok példával igazolja ezt. Hősök minden korban születtek, akik életük árán is bizonyították hazaszeretetüket. Ez a legtöbb, amit az ember a hazájáért adhat! Fejet hajtó tiszteletet

érdemelnek és példát adó tetteiket nem felejtheti el az utókor! Ugye érthető, hogy mi a különbség egy zsoldos katona és egy honvéd között?

Ide tartozó érzés a nemzeti büszkeség: ki az, aki egy megérdemelt olimpiai győzelem kapcsán, ne hallgatta volna megindultan himnuszunkat? Ki az, aki nem szomorodott el, ha a versengésben legyőzettünk? Ki nem érezte egy hosszabb távollét után a hazatérés örömét? Ki nem könnyezte meg egy példát, értéket adó ember eltávozását? Ki nem örült szívből egy nemzetközi elismerésnek?

Nem állítom, hogy mindenki egyformán gondolkozik ezekben a kérdésekben. Sem a múltban, sem a jelenben. A Magyar értelmező kéziszótár szerint: „ A haza iránti köteles hűség megszegése: hazaárulás.” Súlyos kifejezés! Vizsgáljuk meg e fogalom belső tartalmát: Haza, haza-árulás, kiárul, kiárusítás, ár, ára van, áru, árul, mint kereskedelmi tevékenység, árulás, mint negatív cselekedet. Mindezt a hazánk kárára?

Ma az emberek ezrei tudatosan vagy tudatlanul követnek el a hazaárulást. A szó szoros értelmében! Nem magasztos cselekedet.

Ha van nemzeti büszkeség, létezik nemzeti szégyen is! Ugye mennyire megosztottak vagyunk?

A hazával kapcsolatban beszélnünk kell a felelősség vállalásról is. Mégpedig hosszú távon. Az elkövetkező generációk számára nem szűkíthetjük, nem korlátozhatjuk az életteret. Nem tehetjük szándékosan elviselhetetlenné számukra az életet. Nem adhatjuk el fejük felett a házat, a hazát! A nemzeti közkincs megóvása tehát létkérdés!

Aki a hazáját felvállalja kötelességei is vannak. A történelmi láncsor összekapcsolódása teremti meg a folyamatosságot. Soha nem hagyhatjuk figyelmen kívül elődeink cselekedeteit, erőfeszítéseit, a kor-problémák nem azonosak, de példát adóak. Ezért kell nemzeti hagyományainkat ápolni. Aki tisztában van feladataival, kész azokat legjobb tudásával megoldani, eléri célját. Erősíteni nemzetét, az igyekezetek összeadódva, megsokszorozódnak, egységgé válnak! Bátorítson bennünket hitünk, hogy minderre képesek vagyunk!

A litvánok üzenete…

Az idei március 15-énk sajátságos volt, nem egyedül ünnepeltünk. A nemzetállamok szuverenitását féltő és védelmező lengyelek és litvánok vendégként érkeztek hazánkba.
Az utóbbi időben bennünket ért túlzott európai politikai reakciók késztették őket erre a megnyilvánulásra. Önként és örömmel jöttek.
A rosszízű megjegyzésekkel ellentétben valóban egyetemesen jobboldali értékrenddel érkeztek, és szélsőségesen abban az értelemben, hogy kimutatták szolidaritásukat mellettünk. Ezen gesztusukat csak elfogadni és megköszönni érdemes.

Barna Beatrix